

Коментар на телевизијску серију „Попадија“

Ове јесени на каналу Прве српске телевизије стиже серија „Попадија“ са бомбастичном најавом, која представља спој „традиционалног и модерног, испуњена духовношћу (читај: квазидуховношћу) и специфичним карактерима.“ Већ у самој најави ове телевизијске серије са националном фреквенцијом, пажљивим гледаоцима, а посебно верницима било је унапред јасно о чему ће бити речи и слике. Иначе, таква серија није могла ни у најрадикалнијем комунизму да буде снимљена, а затим емитована пред милионима људи. Ми смо мислили да је време комунизма прошло, али потурена нам серија показује да није прошло, и да најновије страдање и изгон Цркве из живота значи да је слоган *и после Тита Тито*, итекако на снази.

Исмевање светиње и свештеничког брака, исмевање је Српске Православне Цркве и њених верника, нашта досад, међу неколицином других указују и епископи зворничко-тузлански Фотије и наш крушевачки Давид. Ево, дакле даљег страдања наше великомученичке Православне Цркве. И само наивнима није јасно ко је прави финансијер оваквих гадости: наравно, сорошки НВО, и отуђене западне структуре, који на овај начин желе да преуме наш народ и огаде му Цркву, нашу породицу и све духовне и традиционалне вредности, уграђене у вековну, духовну вертикалу нашег, неизрециво пострадалог народа. Овом серијом хтели су сејачи мрака исмејати Црква нашег верног народа; дакле безбожним хуљењем бацања под ноге свега светог. Господе милостиви, уразуми, освети, опамети залутали сој људи, а нас спаси од зла и пакости сатанске.

Крајњом речју, поруке које се пласирају серијом су дегутантне, наличне повампиреном комунизму и запљувању свега предањског и светог у Српском народу, и одавна нису виђене.

Једну „модерну“ младу жену која се са мужем парохом досељава у једно село у „Богом благословену моравску долину“, како је Свети Владика Николај назвао овај крај, поједини мештани не воле, али јој се диве. Попадија Деса је бесна што је из Калифорније преко Лос Анђелеса и Њујорка завршила у неком српском селу. Она је дрчна и бунтовна, а заступа урбани стајлинг и феминистички поглед на свет у себи и око себе. Њен муж свештеник чини оно што никад нико нормалан и иоле побожан није чинио, нешто са самога дна. Вређање верног народа у комуникацијама са њим као и у чинодејствима, јесте ружење светиње. Он, наличан обичном клоуну или карађозу, понижава себе и друге до ругла; несхватљиво и необјашњиво?! Обоје пак, он и она, једна су ходајућа

саблазан; нити у Бога верују, нити га се боје. Преостају некултура, безобразлук и невоспитање, суровост, грубост и простакулук, силејциство, сладак живот и безобзирно богаћење...

„Сценарио је заснован на стереотипу, заправо на давно већ непостојећој напетости између градске средине и патријархалне заостале сеоске средине“, каже о серији „Попадија“ Горан Раденковић, професор Богословије Свети Сава у Београду: „Овој лакрдији једини задатак јесте да одговори потребама тржишта, а не духа, то јест да осигура континуирану послушност публике у правцу све веће потрошње... Једино што у серији постоји јесте сензационализам и неукусна вулгарна прозаичност као храна за имагинарне секуларизоване конзументе. Серија је очигледно, пројекат, плански креиран, да на ширем плану наметне искривљен поглед на светотајинску природу Цркве, да скрене пажњу на њену улогу у свету и народу. И да пажњу усмери на садржаје у којима свештеник и српски народ комедијашки реагују на свако зло које их снађе“. Попадија у свести нашег народа и етоса целокупним животом својим посвећена је мужу и породици; често креативна, па приноси богатству народног живота. Наше искуство у цркви говори да су у личности попадије најчешће присутне ове врлине: благост, постојаност и лепота, пожртвовање и дух служења. „Попадија“ из серије, очигледно није таква особа.

Шта још рећи? Оно што и старозаветни писац: „Погибао с тобом Израилу“. Ако сте хтели славу, хвалу, запис у простору и времену да бисте постали великани кинематографије, посла, живота, бизниса, имали сте, и још увек све то имате у другој прилици. Али, пошто се најпре покајете, јер покајање је мајка свих врлина. Зашто не бисте затим направили серију на основу приповетке Лазе К. Лазаревића *Први пут с оцем на јурење*, или Милована Глишића *Прва бразда*, или Симе Матавуља *Пелипенда*? Ето вам, снимите серију о Светој Царици Милици и Бошку Југовићу; о јасеновачким и крушевачко-багдалским новомученицима; о новомунику свештенику Душану Поповићу пароху велућком, убијеном на Светог Николу 1944. год. у Пакашници; о новомученици Милици Костић, итд. Видите, *жетве је много, а посланика мало*. Ту се искажите, и ето вама душекорисног рада и овековечених дела. Ако не знате како бисте, ви погледајте серију *Мој рођак са села*, и у њој лик свештеника Милутина, редитеља Марка Маринковића; или пак серију *Село гори а баба се чешља*, и у њој лик свештеника Станислава, редитеља Радоша Бајића.

Али не. Појединим, назови-уметницима, увек је туђе било боље, лепше, привлачније. У тренду савременог и непријатељског, а не свог, као црв ради мисао да смо ми Срби неприхватљиви, да нисмо довољно добри и духовни, леви, паметни и културни, итд. Пазите, једно је бити поштено самокритичан и отворен према другачијем, а нешто друго је пљувати своје зарад стицања популарности, која вам је једна вересија. „Боже, спаси нас од нас самих“! – јаукнуо би Свети владика Николај Велимировић.

Свет је пролазан и похота његова, а онај који твори вољу Божју, остаје вавек. (1. Јованова 2, 7). Амин!

Архијерејски намесник трстенички

Милосав Егерић

Протојереј-ставрофор